

pásnál-pompásabb látnivalói között, vagy hogy az ezt környékező parknak magasra szökellő fontainejai között az üde, friss tavaszi lég behatása alatt annál nagyobb étvágygyal költsék el magukkal hozott uzsonájokat.

Mig a gyermekek emigy igyekeztek szórakozni, a választmány és az ügy iránt érdeklő hölgyek és urak a palota egyik óriási színházába, a „Palace Theatre“-be vonultak, hogy ott az egyesület évi nagy közgyűlését megtartsák. Ennek lefolyását azonban nem kívánom részletezni, mivel ezélem az volt, hogy az egyesületnek az ifjuságra való óriási befolyását, munkásságát és egyszersmind sikerét is kimutassam! Elhagyva az élénk helyet, hogy londoni otthonomba visszatérjek, azon gondolatok foglalkoztattak, hogy hiszen ezt nálunk is megtehetjük! Miért ne lehetne Magyarország tanítóit és művelőit arra bírni, hogy tanítványaikat az állatok iránti szeretet és szelidségre figyelmeztessék, hogy néha ezekre vonatkozó dolgozatokat készítenek, és miért nem rendezhetne az Országos Allatvédő-Egyesület is hasonló ünnepélyeket?

Vegyünk csak példát az angoloktól és biztosak lehetünk, hogy a mi egyesületünk is eléri célját és virágozni fog!

Kelt Londonban, 1893. május 30-án.

Szalkay Elvira.

A beteg kutya.

Irta: *Lithvay Viktória.*

Nem volt gazdája, házról házra járt
Egy-egy elejtett kőncz után,
S a ház tövében húzta meg magát
A zordon téli éjszakán.

Fázott, didergett, éhezett szegény,
A mennyi tőle telhetett,
És nem talált, a mely megszánja őt,
Egy könyörületes szívet!

Sőt itt is, ott is űzték, kergeték,
S ha idején el nem futott,
A ház gonosz cselédje rá fogá,
Hogy űsse, a furkós botot.

Fájt a szegénynek ez a lét nagyon,
Szive majd meghasadt bele,
Hogy volt gazdája, midőn költözék,
Itt hagyta, s nem vitte vele!

S ki utána a házba költözött,
Zárja előtte a kaput,
Hűségeért gazdátlanul maradt,
S ugy futja éhen a falut.

Ily elhagyottan házról házra járt
Egy-egy elejtett koncز után,
Gyengült naponta és soványodott,
Merő esontváz volt már csupán.

Végre beteg lett, a sövény alatt
Nyöszörgött fájón, csendesen,
S az ott menők közt, dülő kínain
Nem könnyörüle senkisé.

Egy nap azonban arra ment Pali,
Meglátta a beteg ebet,
S mivel, hogy szive jó volt és nemes,
Megszánta s haza sietett

Megkérni anyját, engedné neki,
Hogy vegye ápolás alá,
Ki örömében, hogy oly jó fiu,
Ezerszer is megcsókolá!

És a beteg kutyát az ápolás
Meggyógyítá pár nap alatt,
S a jó fiunak e szép tetteért
Örökké hálás, hú maradt!

Állataink védelme.

Irta Szabó Ilona.*)

Büszke önérzettel hangoztatja az ember, hogy ő „a természet ura” Az egész természetben csak az ember mondhatja: „akarom” s e szavára az értelmetlen lények összesége hódolni kényszerül. — E szó fejezi ki legjobban felsőbbtségét, hatalmát is. — Az ész világító fáklyájánál azonban feltűnnek e hatalomak korlátjai is s a „természet ura” belátja, hogy akkor felel meg legjobban feladatának, ha felhasználja értelmi előnyeit az értelmetlen lények felett s azoknak a szerint veszi hasznát, a mint az a lelkében élő igazságosság, méltányosság és jogosság megkövetelik.

Hanem azért talán igaz a mondása egyik tudós természetbuvárunknak, hogy ninesen olyan kegyetlen vadállat a természetben, mint az ember. Nem jó barát, úr, hanem ellenség és

*) Pályanyertes doigozat a VI. ker. polgári tanítónői képezde növendékétől.